

BOGÁR A FALON

Elalvás előtt még egyszer kedvesen megsimogatott, elmélyült a szuszogása, és már éreztem is, hogy magam vagyok. De mégsem. Valaki még ébren volt ott rajtam kívül. Ahogy a szemeim szokni kezdték a sötétet, lassan kivettem a kis fekete alakot az ágy melletti falon. Egy olyan soklábú volt. Csodálkozva nézett rám, mintha nem értené, mit keresek ott. Szégyenlősen rebegett a kis csápjait, lépegetett ide-oda, egészen zavarban volt.

– Hát kegyelmed meg mit izél? Netán zavarom a becses köreit? – De ő csak bámult rám a fancsali rovarképeivel. Egy darabig meredtünk egymásra, aztán laposakat kezdtem pislogni, és végül azzal a gondlattal aludtam el, hogy itt *nála* még a bogarak is rendkívül diszkrétek. Csak éjjel másznak elő, nappal mintha ott se lennének.

Szép reggelünk volt. Kinyitottuk az ablakot és a belopódzó friss szellő szétterelte a kávé keserkrémes illatát. Tettünk-vettünk: hálószoba–paplan, konyha–csészék, nappali–asztal, fürdő–... Fürdő. Meztláb álldigáltam a fürdőben, elmélyülten nézegettem a padlót. – Milyen szépen mutat, hogy még itt is parketta van. – Ekkor vettem észre egy kis fekete kelmét: óvatosan kandikált ki a nagy, fémesen csillogó szennyestartó mögül. Leguggoltam, és, a két ujjam közé csippentve, lassan fölemelkedtem. Akkor jöttem rá, miért is nézett rám olyan értetlenül az a bogár.